

[Ninn-Hansen.]

og jeg vil gerne høre nærmere om, hvordan ministeren mener at dette udtryk skal forstås.

Den højtærede minister gjorde i sine indledende bemærkninger i dag opmærksom på den ændring, der er foreslået fra vor side i § 5 med hensyn til ansvaret, hvis en minister går ud over en af folketinget truffet beslutning. Ved at stryge ordene „i henhold til grundloven“ mener vi at have fastlagt, at en minister har pligt til at følge enhver beslutning truffet af folketinget, og at han, hvis han handler i strid med en sådan beslutning, kan indklages for rigsretten. Det er det, der er hensigten og meningen med ændringen, og det synes jeg også fremgår af bemærkningerne til det genfremsatte forslag.

Nu kan den højtærede minister selvfølgelig sige over for disse indvendinger, at han mener stadigvæk at have opnået en forenkling, og at man ikke skal tage noget med, der blot kan antydes at være overflødig. Men hvis det er den højtærede justitsministers opfattelse, så gør jeg opmærksom på bemærkningerne til ministerens forslags § 2, hvor der står:

„Bestemmelsen i forslagets § 2 er for så vidt overflødig.“

Den højtærede minister kommer altså selv med overflødige paragraffer; så synes jeg i hvert fald ministeren skulle være noget mere varsom med at angribe bestemmelser, som måske godt kan forstås med henvisning til anden lovgivning, men som dog fremstår klarere, hvis de fremgår af dette lovforslag, hvis mening jo skal være, at det dækker de tilfælde, hvor en minister bør gøres ansvarlig.

Jeg takker for den udformning, som ministeren har givet reglen om oplysningspligten over for folketinget; den svarer jo næsten helt til bestemmelsen i det forslag, som venstre og det konservative folkeparti har fremsat, og vi er altså nu alle sammen enige om, at her bør fastlægges et særligt ansvar.

I forbindelse med de subjektive betingelser har den højtærede minister i bemærkningerne til § 4 fremsat nogle udtalelser, som jeg ikke ganske kan tilslutte mig. Den højtærede minister siger i forbindelse

med afgrænsningen af det subjektive ansvarsgrundlag, at den

„må ses i sammenhæng med den udvidelse af ansvaret, der er omtalt ovenfor i de særlige bemærkninger til stk. 1“,

og at det

„synes påkrævet under hensyn til rigsretsprocedurens hele karakter; denne procedure er kompliceret og tidkrævende, og den er udformet med henblik på og må nødvendigvis forbeholdes sager af en vis betydning.“

Ja, vil vil meget gerne drøfte de subjektive betingelser; men disse bemærkninger vedrører jo noget principielt meget centralt, for de vedrører spørgsmålet om, hvorvidt vi skal have en sådan lovgivning, at der bliver adgang til for dette høje ting, der jo står som anklagemyndigheden i disse sager, at tage stilling til spørgsmålet om rigsretsanklage, uden at man skal have en forudgående, noget subjektivt præget juridisk diskussion om, hvorvidt betingelserne er opfyldt. Vi ønsker fra vor side, at betingelserne skal være således, at man kan undgå en sådan subtil diskussion, som anklagemyndigheden selv kan gå ind på i forbindelse med almindelige straffesager, men som dette høje ting som en art anklagemyndighed ikke kan være i stand til at optage på samme måde. Vor hensigt er netop, at der skal være adgang til at få en prøvelse af det retlige ansvar, som der kan være tale om, ved en retlig behandling ved rigsretten, også i tilfælde hvor der kan være tvivl om, hvorvidt den pågældende minister skal dømmes. Jeg skal herom henvise til de bemærkninger, jeg gjorde ved fremsættelsen af vort forslag i december måned 1962.

Til slut vil jeg takke ministeren for de afsluttende bemærkninger om, at der ikke er større principiel forskel på de foreliggende forslag, end at vi må kunne opnå et resultat. Jeg er af ganske samme opfattelse. Vi kan hver for sig have indvendinger over for formuleringen af de andres lovforslag, men det er dog blevet fastslået, at vi skal have en ministeransvarlighedslov. I principsspørgsmålene ligger vi ikke langt fra hinanden. Jeg håber, at vi derfor snart kan få vedtaget en lovgivning, og at det må kunne ske i løbet af få måneder.